24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6404 — 1 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1907 — ՀԻՆԴՇԱԲԹԻ 1 ՄՈՒՀԱՐՐԻՄ 1325 — 14 Fevrier 1907 — 24me année № 6404

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
"ԱՐԵՒԵԼՔ« ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՀՂ. ԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ 80 Գրո.
ԴԱՒԱՌԱՆՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 108 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 35 Ֆրֆ.
ԹՂԹԱԿՑՈՒԹԻՒՆ ՉԸԱՆԿՐԷ ՄԵՐ ՎՐԱՑ

20 հաս 1 դրուշոց փուլ
1 մնս.ի հատուով կ'ըզդուշուի

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ارە ولك
دربیله دە غلط دە ارە ولك غزتەسی ادارە خانەسی

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ՄԱՍՈՒԼԻՆ ՇՈՒՐՋԸ

«Հիւանդանոցի Նուագահանդէս» վերնագիրը կրող յօդուածի մը մէջ Ենովք Շահէն (գիտէ՞ք ո՛ր տեղացի է — Փասըգիւղցի, ըստ ատորագրութեան,—Մանզումե, թիւ 1712) կ'առաջարկէ որ նուագահանդէս կազմակերպողները ժողովուրդի ճաշակին գոհացում չտան, որովհետև ան վաղը միւս օր չի՛ֆթէ ցաղարա կ'ուզէ. միւս կողմէն ալ կը պահանջէ սակայն որ նուագելի կտորները ժողովրդին դիւրահասկնալի ըլլան։ Այն ժողովուրդը որ չի՛ֆթէ ցաղարա կը պահանջէ նուագահանդէսներու համար, թո՛ղ երթայ Պ. Ենովք Շահէնի և հարցնէ թէ իր ճաշակին անյարմար, բայց դիւրահասկնալի կտորները որո՞նք են։ Ծօղացածագիրը կը պահանջէ նաև որ Հիւանդանոցի նուագահանդէսը Սիմանեան, Մարլեան և Բաբէեան կազմեն, որովհետև «ինք իր ծանօթ հեղինակութեամբ» զանոնք պատշաճ կը դատէ այս պարագային։ Հայ գեղարուեստագէտներու մասնակցութեան և քայլերթութեան միչտ չատագով ու պաշտպան ըլլալով հանդերձ, օտարամերժ ձգտումներէ ալ միչտ հրաժարելով պէտք է հրաժարիլ և Արիստոտէլի քարոզած ու մինչեւ այսօր գործնական մեծ արժէք ունեցող այն ճշմարտութեան հետեւիլ որ կ'ուսուցանէ. «Առաքինութիւնը երկու ծայրագեղութեանց ճիշդ մէջտեղն է»։

Եւգինէ Դալիմաճեան (ներիցէք, չեմ գիտեր օրիո՞րդ թէ տիկին) կը զայրի «Կնոջ կոչումով» և այնքան լաւատես հայեացքներ կը պարզէ, որ «առնիկին» մը ունենալը մարդկային մեր այրերու երջանկութեան միակ պայման կը համարի։ Եթէ գրագիտուհին օրիորդ է, անպայման իրաւունք ունի, եթէ ո՛չ՝ չեմ կարծեր թէ փորձառութեան արդիւնք համարուի իր հետեւեալ կարծիքը. «Ամուսնոյն բարքն ու վարքը կախում ունին լոկ առնուիկնոջ կրթութենէն»։

Հանդուցեալ Մամբրէ եպիսկ. Մարկոսեանի համար լաւագոյն ներքոյը անշուշտ Յ. Դ. Մրմրեան հիւսեց (Թ. 1716)։ Անձնական յիշատակներ և յուշեր մեծ դեր կը խաղան այս կենսագրական ներքոյին մէջ։

Ըստ իրեն «Տանուիկինները» յօդուածին մէջ (Թ. 1715) կը ներկայացնէ աչքառաւել ընտանիքի երջանիկ կեանքը և անսեռական զարգացումը վիպական ձեւով։ Կը մաղթենք որ իրական կեանքի մէջ ալ հայ ընտանիքներ հետեւին այս գաղափարական ընտանիքի տիպար օրինակին։

Ցարութիւն էֆ. Սիմանեան, մեր տաղանդաւոր երգահանն ու չութիակահարը, գեղակերտ գրական մահարձան մը կանգնեց իր անձնական յիշատակներով «Տիգրան Զուհաճեանի» վրայ (Թ. 1714)։ Արդէն իսկ մրրիկի մէջ Զուհաճեանին «մոնարձան» մը կանգնելու համար ալ Սիմանեան էֆ. չատ ախտաւոր էր։ Նրախոհագիտական յուշարձան մը կ'ուզէ կանգնել Սիմանեան էֆ., որովհետև իր առաջին հեղինակութեան, Բրնիքաճ - Մազուրեային յաջողութիւնն ու քաջալերը մեծ վարպետէն ստացած է։ Ինչպէս ուրիշ մեծ հայ գեղարուեստագէտներ, այնպէս ալ Զուհաճեան իր նիւթական ապրուստը չատ դժուարութեամբ կը հոգար։ Հայ ժողովուրդը ընդհանուկ չէ իր տաղանդաւոր հեղինակները գնահատելու։ Զուհաճեան անհրաժեշտ արատ մըն էր և միակ մեծ թերութիւնը՝ օտար հեղինակութիւններ չուսումնասիրելն եղաւ։ Ես՝ ինձ մեծ վարպետ, որ «առաջին օմանցի և հայ երգահանն» եղած ես և տեղական օրէրթիւններ հեղինակած ես, տեղական երաժշտութիւնը ձեւերով եւրոպականին վրայ» մեռնելու ժամանակ յուղարկաւորութեանդ ծախքերն հոգալու չափ իսկ դրամ չես թողած և անոնք որ քու տաղանդիդ վրայ կը հիանային՝ «մէթոտիք» մը անգամ պղտիր են քու ճչմարիտ «Մարչ ֆիւնեպր»դ լսելու համար։ Բայց դուն, ո՛վ մեծ վարպետ, ո՛չ առաջինն ես և ոչ ալ վերջինը, որ լուսաւոյս հանճարովդ չարժանացար երախտագիտութեան և գնահատութեան։ Մեր համայնքը ասկից միայն երկրպագութիւն կ'ընէ և ուրիշներ իրաւունք ունին մեզ՝ մամոնայի ծառաներ անուանելու և ըստ արժանւոյն նախատելու։

*** Մասիս կը չարունակէ հին ու նոր յայտնի գրագէտներու յօդուածներ հրատարակել։ Ենովք Արմէն կը հրատարակէ դպրոցական ալպումի մը կողմէ խմբագրութեան ուղղուած նամակ մը որուն մէջ ազգայմը կը գանգատի իր ուսուցչին դէմ, որ անոր ձեռքէն իր թխած քանատեղծութիւնը խլեր և պատեր է։ Այս տիպար երախտագէտ աշակերտը իր ուսուցչին ու գատաւարակը կ'որակէ «անչնորհք, ապերախտ, անտոդի, անյոյզ մի արարած» տիրոդներով։ Ենովք Արմէն «ապաչնորհ վարժապետին դաս մը» չուզեր տալ, բայց կը բողոքէ բանատեղծութեան նպատակէ տածուած անարգանքին դէմ։ Մեր կարծիքով, վարժապետը չատ արդարացի վարուած է արդէն հիւանդոտ երեւակայութեան տէր տղայ մը ժամկոորոյս ըլլալէ ազատելով։ Միւս կողմէն իրաւունք կուտանք Ենովք Արմէնի որ քանատեղծական նորածիլ իրական տաղանդները պէտք է քաջալերել մանկութենէ սկսեալ գործնական մարդու չուկայիկ ըմբռնումէն չառաջնորդուելով։ Գործնական մարդու ուղիղ ըմբռնումին ալ արհամարհելի չէ, սակայն, ինչպէս կը կարծէ Ենովք Արմէն։

Սրամ Անտոնեան գեղեցիկ պատկեր մը կը գծէ Ց. Զինէրեանի, որուն գլխաւոր արժանիքը եղած է գրավաճառութիւնը և Տէրոյենցի դէմ դգացած ատելութիւնը։ Ապա Աղաւնեանի սիրային մէկ ոտանաւորը առաջ կը բերէ զոր հարկաւ «սիրուն» օրիորդ մը գրքի մը մէջ գրած է եղեր։ Տաղանդաւոր դերասանը այս ատանաւորին մէջ կը յայտնէ որ իր սիրուհիին համբոյրը գինքը գերեզման մղեր է։

Եւ այն համբոյրն որով դիս
Վայրկեան մ'երկինք թռացուցիր,
Նոյն համբուրիս խորն չկրծիս,
Անգթաբար պեղեցիր։

Ինչպէս սիրոյս իմ փոխան
Փակեցիր դիս ի դամբան,
Այդ համբոյրով մահաշունչ,
Դատապարտեմ յաւիտեան։

Որ կուսական քու այտեր
Ծածկին համբոյրը անթարթ
Անարգանաց վաշշուէր։
Ցանկամ յիշե՛ գու դիմ սէր
Զոր համբոյրով մասնիցիր։

Կէօթէի երգչի նղովքին անչուշտ չատ հետու չէ այս դատապարտութիւնը։

Թէլհատինցին լաւագոյն հիւթ մը չէ գտած քան «Ո՞վ աղօթէր» վերնագրով ծոյլ ու ապիկար վարդապետի մը արարքը, երիցուհիին և տան հարսերէն ախորժիլը և 90ամեայ հասակին մէջ անչուք մահուամբ վախճանիլը։ Որուն ի՞նչ հոգ որ այս վարդապետին համար ոչ ոք չէ աղօթեր։ Վարդապետներու ծուլութիւնը, ապիկարութիւնը, կնամոլութիւնը կ'ուզէ արդեօք չեչտել։ Պատկերը չատ ազատ է։ Շարժուեցէք վերնիվեր և իրական կեանքի աւելի երիւագեղ տարածութիւններ պարզեցէք, որ աւելի դիւրըմբռնելի և իրաւացի ըլլաք։

Երկու «գողտրիկ» ոտանաւորներ կը զարդարեն Մասիսին այս թիւը։ Սիպիլ հինգ տուներով «Աբգունքներուն հոգեբանութիւնը» կը նկարագրէ։ Առաջին չորս տուներուն մէջ արցունքներուն պատճառները և տեսակները կը թուէ և հինգերորդին մէջ կը յայտարարէ.

Ո՛վ արցունքներ, ամենքիդ ալ ես կը ճանչամ,
Թէև գերբնա՛ւ իմ օրերուս յուշերն ըլլաք,
Ցնորքս ըզգամնեքով ըզձկէ կ'օրշնեմ ես յաթոժամ՝
Ջեզմով կը դամ։ օրթս ապրիլն ես չարունակ

«Ջեզմով կը դամ օրթս ապրիլն ես չարունակ» ։—Վերջին տողի իմաստին հետ մենք ալ կատարելապէս համաձայն ենք. բայց ի՞նչ ըսենք առաջին տան առաջին երկու տողերուն, ուր կ'ըսուի, «Արցունքներ կան չիթ չիթ տրտում, մէլամաշտոս, — Որոնք կուլան ՛կաթկթելով այտին վրայ»։ Ո՛վ է լացողը, արցունքները,— կը չնորհարկուինք։ Ջենք ըմբռներ նաև երկրորդ տան Զրդ և 4րդ տողերու յանգուսն ներդաշնակութիւնը։

Արցունքներ կան պղծած ու ջինջ անխրատ,
Որ տեսիլս նրշդիներով կը ՓՈՂՓՈՂԻՆ,
Միթամածին անձրեւի պէս Հանդարտ ու զով,
Երբոր տեղան, օդը բոլը ճի՛ չ'առնէ ՀՈՂԻՆ»։

Եղիչէ եպիսկ. Դուրեան «Լուսնին տակ վերնագրով ոտանաւորին մէջ (5 տուն) համայիչ պատկեր մը կը գծէ լուսնի Տատաւազիներուն ալեկոծ ծովին վրայ իյնալը դիտելով և «տարփաւոր լճակի լուսնի հմայքը համայնալու» ձիգը չեչտելով, և ապա «անասուն ծովը» «խորհուրդի խոովքին» և «յատակ լիճը» «Հաւատքի թովքին» նմանցնելով։ Բանաստեղծ և դիտնական հոգիակոպսին այս ոտանաւորը որ արտաքին ձեւով գՀայնչէ կը յիշեցնէ, թէ՛ իմաստ և թէ արուեստ տեսակէտին դեղեցիկ և հրապուրիչ է։ Միայն երկրորդ տան մէջ դեռ գրական բարբառէ չմկրըտուած «լըման» բառին գործածութիւնը գեղահիւս տան տպաւորութիւնը կը տկարացնէ։ «1) Ծո՛ղ ամեն, չես կըրնար, ո՛չ, 3) Փարիզ լըման երկին Տիկնոջ»։

ԴՐԱՍԻՉ

ԲԺՇԿԱԿԱՆ ՔՐՈՆԻԿ

ՍՈՒՐԾ

Սուրբը, տաք երկիրներու, պղպեղի ծառին ընկեր եղող, արճնի կոչուած փոքր ծառի մը պտուղն է, որ ալքալաներով քաւասարրուան սրճից անուն թոյնը կը պարունակէ։ Աֆիոնի ու իր մէջ պարունակեալ մօռֆինին, ծխախոտին, մալախինդին և թունաւոր սունկերուն դեղթափ է։

Սուրբը, առաջին անգամ գործածուած է Արաբիայի մէջ. 1554ին Պոլսոյ մէջ, 1615ին Մարսիլիա, 1657ին Վենետիկ, 1669ին Բարիզի օսմանեան դեսպանին միջոցով Բարիզի մէջ։ 1670ին Բարիզի մէջ առաջին անգամ Շարութիւն անուն Հայ մը սրճարան բացած է։ Իսկ այսօր Եւրոպայի և աշխարհի ամէն կողմը ընդհանրացած է սուրճի գործածութիւնը։

Իրաւ է որ Քնայբ, ըլլա՛յ սուրճին, ըլլա՛յ Թէյին, եկուքին ալ թոյն ըլլալը միայն գործնական փորձառութիւնով հաստատած է, և ոչ թէ վիճակի վարդապետութիւնով ու քիմիական փորձերով. թայց այսու ամենայնիւ գիւտաբերներէն համառատօր և տիւղերասէրակ բժիշկառազջական հեղինակներուն՝ սուրճին, թէյին, օդիին, գինիին, գարեջուրին, քօնեաքին, չամբանիային, մէկ խօսքով ամէն տեսակ ոգելից ըմպելիներուն, մարդուս ուղեղը, ոգնածուծը կակղացնող, թոքերը թարախոտ վէրքերով ծակծկող, սիրտը ճարպոտող, լեարդը խոչորցնող, ստամոքսը լափող, աղիքները չորցնող, երիկամունքները բորբոքող, ծննդական գործարանները տկարացնող, մէկ խօսքով մարդուս առողջութիւնը հիմէն սաստող ըլլալնին հաստատած են։

Ջգալին հիւանդութիւններու ենթակայ եղողներուն բուժումը անկարելի է, մինչեւ որ սուրճ խմելէ չդադրին։ Մէկ խօսքով, սուրճը, քանի որ ջգային գրուածքները կը գրգռէ, առ հասարակ ամէն մարդու վնասակար է, մանաւանդ կին Չային և տղոց, որոնց ջիղերը գրեթէ միչտ ի գրգիռ կը գտնուին։ Եթէ կարելի ըլլար «Ջգագրգռութիւն» կոչուած հիւանդութենէն ծնունդ առնող սխտերը անհետացնել, տաքակրս չկայ թէ բժիշկները պարապ պիտի մնային։

Արդարեւ հիւանդութիւններուն մեծագոյն մասին առաջին պատճառ Ջգային կեդրոններն եղող ուղեղին ու սլնուցուածքին գրգռութիւնն է, գժուարամարսութիւնը, որ ստամոքսացաւը կը ծնի, չատ անգամ ստամոքսատապով կամ ստամոքսի ադեւատապով կը վերջանայ, ստամոքսի չիներուն չափազանց գրգռութենէն առաջ եկած է կամ կուգայ։

Մեծ աղիքին հիւանդութիւններուն մեծագոյն մասը, աղիքներուն ու պորտին չորքը գանուող չիներուն գրգռութեան պատճառ ունին չիներուն գրգռութիւնը։ Ասոնցմէ կը հետեւի թէ, մեր օթերուն, ընդհարապէս տիրող հիւանդութիւնները Ջգային պաշտօններուն խանգարումին արդիւնք են։ Այս առթիւ կը համարձակիմ ըսել թէ գժուարամարսութիւն, ստամոքսացաւ, Ջգացաւ կապչի, բժիշկներուն կոլմէն տեղծուած անուններ, ու ասոնց դարմանումը գժուարացնող հիւանդութիւններ են, որոնք չեն գիտեր կամ չեն ուզեր գիտնալ թէ բոլոր այս տարբեր ձեւով կաւերուն կամ հիւանդութիւններուն պատճառը Ջգային կեդրոններու, ուղեղին, ողնածուծին գրգռուած ըլլալուն մասնակիցներն են։

Սրգարեւ, կը տեսնենք թէ մէկ կողմէ հիւանդութիւններուն չատին պատճառը Ջգային գրգռութիւնն է, միւս կողմէ ալ կերակուրներուն մէջ իրենք մնացող գանազան ուտելիքներն ու ըմպելիքներն են, ինչպէս համեմունք, ոգելից ըմպելիք, սուրճ, ևայլն։

Սուրճին գործածութիւնը ո՛րչափ լնդհանրացաւ, միեւնոյն համեմատութիւնով Ջգային հիւանդութիւններն ալ կ'աւելնան։ Առաջները միայն քաղաքացիները կը խմէին, ու այն ատեն Ջգացաւութիւնները, Ջգագրգռութիւնները, գժուարամարսութիւնները, ստամոքսացաւերը, չարժլախտերը, յօդուածակաթուածը, յօդատապը, աւազը, լեարդական ու մէզքային քարերը, չաքարախտը, սպիտակախտը, ուղեղային կաթուածը, սրտի հիւանդութիւնները, ըլլայ Ջգային, ըլլայ անդամային, միայն քաղաքացիներու յատուկ հիւանդութիւններ էին։ Բայց այսօր ցաւալի է տեսնել թէ սուրճը մինչեւ 5-10 տունէ բաղկացեալ գիւղերու մէջ ընդհանրանալով 50—60 տարի առաջ գիւղացիներու անծանօթ եղող վերոյիշեալ հիւանդութիւնները հինեայ, սիրան ալ այն ատեն իրօք կը հիւանդանայ ու հիւանդութիւնն ալ կ'ըլլայ անբուժելի։

Ասի կը հաստատէ թէ, ստամոքսի պղպղ ու թեթեւ կարծեաց հիւանդութիւն մը, գժուարամարսութիւն մը, սկզբնապատճառ կ'ըլլայ, որսի անդամային ընդհանրապէս անբուժելի հիւանդութեան մը, որուն առաջին պատճառը եղած է ստամոքսի Ջիղերուն գրգռութիւնը։

Գրգռուած Ջգային կեդրոնները անընդհատ թիւնը կը խանգարեն, կ'ապականեն ու ընդհանրապէս սկզբնապատճառ են յօդակաթուածի, յօդացաւի, յօդատապի, աւազի քարի, չաքարախտի եւայլն։ Ինչ է յօդացաւը, եթէ ոչ Ջիղերու հիւանդութիւն մը, զգայական, չարժիչ ու խոզմնական չարժիչ կոչուած Ջիղերու։

Ինչպէս կրնան մեկնուիլ յօդացաւի չանկարծական փոփոխութիւնները որ չատ անգամ մարմնոյն մէկ յօդուածէն միւսը կ'անցնին։ Օդացաւի ենթակայ եղողին այսօր գլուխը, վաղը ոտքը, միւս օր ձեռքը, ստամոքսը կամ աղիքը կը ցաւի։ Օդացաւի ենթակայ եղողներուն չատերը եթէ լաւ հարցուփորձ ըլլան, անցեալին մէջ գժուարամարսութիւն ունեցելնին պիտի խոստովանին, ինչպէս որ ներկային ալ ստամոքսի մէջտեղում, կազ եւայլն ունենալնին կը տեսնուի։

Սէս բոլոր ատոնք կը հաստատեն թէ չատ անգամ յօդացաւը Ջգային գրգռութիւններու գրգռումի արդիւնք կամ հետեւանք է։ Ջգագրգռութիւնները, Ջգագարութիւնները, Ջգաւորութիւնները, ցնցաղարը, յղի կանանց սթագմոսը, եւայլն պատճառ ունին Ջիղերուն գրգռութիւնը։ Ասոնցմէ կը հետեւի թէ, մեր օթերուն, ընդհանրապէս տիրող հիւանդութիւնները Ջգային պաշտօններուն խանգարումին արդիւնք են։ Այս առթիւ կը համարձակիմ ըսել թէ գժուարամարսութիւն, ստամոքսացաւ, Ջգացաւ եւայլն, բժիշկներուն կոլմէն տեղծուած անուններ, ու ասոնց դարմանումը գժուարացնող հիւանդութիւններ են, որոնք չեն գիտեր կամ չեն ուզեր գիտնալ թէ բոլոր այս տարբեր ձեւով կաւերուն կամ հիւանդութիւններուն պատճառը Ջգային կեդրոններու, ուղեղին, ողնածուծին գրգռուած ըլլալուն մասնակիցներն են։

Սրգարեւ, կը տեսնենք թէ մէկ կողմէ հիւանդութիւններուն չատին պատճառը Ջգային գրգռութիւնն է, միւս կողմէ ալ կերակուրներուն մէջ իրենք մնացող մանող գանազան ուտելիքներն ու ըմպելիքներն են, ինչպէս համեմունք, ոգելից ըմպելիք, սուրճ, եւայլն։

Սուրճին գործածութիւնը ո՛րչափ լնդհանրացաւ, միեւնոյն համեմատութիւնով Ջգային հիւանդութիւններն ալ կ'աւելնան։ Առաջները միայն քաղաքացիները կը խմէին, ու այն ատեն Ջգացաւութիւնները, Ջգագրգռութիւնները, գժուարամարսութիւնները, ստամոքսացաւերը, չարժլախտերը, յօդուածակաթուածը, յօդատապը, աւազը, լեարդական ու մէզքային քարերը, չաքարախտը, սպիտակախտը, ուղեղային կաթուածը, սրտի հիւանդութիւնները, ըլլայ Ջգային, ըլլայ անդամային, միայն քաղաքացիներու յատուկ հիւանդութիւններ էին։ Բայց այսօր ցաւալի է տեսնել թէ սուրճը մինչեւ 5-10 տունէ բաղկացեալ գիւղերու մէջ ընդհանրանալով 50—60 տարի առաջ գիւղացիներու անծանօթ եղող վերոյիշ-

---

«ԱՐԵՒԵԼՔ»Ի ԹՂԹԱԿՑՈՒՆԸ (62)

ՓՓԽԼ ՊՆՁՈ

Գեղանի Կոմսուհիի Մը
ԱՐԿԱԾՆԵՐԸ

ԱՌԱՋԻՆ ՄԱՍ
ԳԱՅԼԵՐՆ ՈՒ ԳԱՌՆՈՒԿԸ

Ժ.Ա.

ՍԷՐԸ ԱՆՏԱՌՆԵՐՈՒՆ ՄԷՋ

—Մեծ խնդոյք մը սուրն։ Պառաւ կինը ամէնուրեք կը պտռտար. «Այդ աղաքը զրպարտիչներ ու անպիտաններ են։ Մեր վրայ կը խնդան անոնք։ Եւացած ձէթի մէջ ձգելու է.» Բայց ամենուականը չանացց մորը... ու ջուրը սկսաւ պաղել... Վարդը ներս մերկն՝ փառաւոր անօթի մը մէջ դրուած, ու վարդը սկսաւ երգել... Այն տեղ ամենուականն բաւ. «Ուրեմն աղաքը չեն սուած... Ինչ որ պիտի ըսէ Թռչունը, այն պիտի ըլլայ ճչմարտութիւնը...» Թռչունը ներս բերին, համակ ոսկիէ վանդակի մը մէջ դրուած...

—Ի՞նչ ըսաւ Թռչունը։

—Սա ըսաւ թէ ամենուականին հիգ կինը չուն մը և կատու մը ծնած չէր, այլ աղջիկ մը ու մանչ մը, երկուքն ալ աղաւորիկ, արեգակնատիպ օրուան մը արշալոյսին պէս, որոնք պառաւ կնոջ կողմէ ծով նետել տրուած էին... Մինչ ամենուականը չէր ուզեր հաւատալ ընծայել, Թռչունը յարնց. «Ինչպէս որ ճչմարիտ է ջուրին պարելը և վարդին երգելը, նոյնպէս ճշմարիտ է քիչ մը առաջ ըսածս... և այդ երկու տղաքն են անոնք զորս ձեր առջև կը տեսնէք հիմա...»

—Ցետոյ ի՞նչ եղաւ։

—Ամենուականը արտասուաթոին համբուրեց տղաքը և իր քով վերահաստատեց զանոնք։ Եւ որովհետև այդքան ոճիրներ անպատիժ չէին կրնար մնալ, պառաւ կինը նետեցին եռացած ջուրի մէջ...

—Այո՛, իմ վիճակիս և պահմած աւանդաւէպիդ տղոց վիճակին միջև նմանութիւն կայ, բաւ Ոզ-Լիզօն։ Բայց դիմիկ ձայնով վարդ չեմ ճանչնար, և ո՛չ ալ պարող ջուր... Վաժի անտառներուն մէջ քարի պարիկներ չկան, որպես զի գան իմծի ցոյց տան ճչմարտութիւնը յայտնող Թռչունը...

— Թերեւս, Լիզօն... Եթէ ազէկ փնտռէ մարդ, այսօր իսկ կրնայ գտնել կախարդներ ու պարիկներ... Միայն թէ պէտք է պրպտել և լաւ ճանչնալ անտառը... Գալով Թռչունին, Լիզօնա, անկէ այնչափ չատ կայ որ խիստ գժուար պիտի ըլլայ հանկնալ թէ անոնցմէ ո՛րը պիտի կրնայ ճչմարտութիւնն յայտնել...

—Հանդիս, եթէ երեսք աւանդավէպին հաւատ ընծայեմ, դիս սիրողները չպիտի ըլլան ամէն անոնք որ կ'ըսեն. «Կը սիրեմ քեզ», այլ այն անձը որ պիտի ըսէ ինծի. «Ջեմ սիրեր քեզ»։

—Թերեւս, պատասխանեց Սիպուլօ այլայլած ձայնով։

—Մանաւանդ դիս սիրողը պիտի ըսէր թէ չի սիրեր դիս...

—Թերեւս, Լիզօն։

—Բայց եթէ այդ այդ անձը կը սիրէ դիս, ինչո՞ւ պիտի սպէր... Աւանդավէպին հնազանդելու համար միթէ...

—Թերեւս, Լիզօն։

—Կամ երկչոտութեան և կամ ինքզինքին վրայ վստահութիւն չունենալուն պատճառաւ։

—Թերեւս, Լիզօն։

—Միթէ այդ անձը կը կարծէ որ իր սէրը փոխադարձ չպիտի՞ ըլլայ։

—Թերեւս, Լիզօն։ Այդ ամէնը հաւանական է... Լօրէնի բարի պարիկին պէտք կայ այդ մասին լուսաբանելու համար։ Իմ կարծիքովս՝ դժուարալոյծ խնդիր մըն է...

Դեռատի աղջիկը կասկածոտ ու տարտամ նայուածք մը ձգելով Հանրիոյի վրայ, ըսաւ.

—Հանրիօ, կարծեմ թէ յաճախ կը պարծենայիր որ ամէն ինչ կրնաս գուշակել և բացատրել։

—Օ՜հ, Լիզօն, դարձեալ կը պարծենամ։

Ոզ-Լիզօն լուռ մնաց։

Սիպուլօ չատ մտազբաղ երեւոյթ մը առաւ։ Երկրորդ անգամ ըլլալով՝ Ոզ դատաստդողի նայուածք մը ձգից Սիպուլոյի վրայ, որուն աղտոր թուխ աչքերը լեցուեցան և միեւնոյն ատեն յուզումնալից ուրախութիւն մը զգաց։

Բայց Սիպուլօ չտեսաւ այդ բանը։ Եղելնի ասի մը հետ կը խաղար։

Երկարատեւ լռութենէ մը յետոյ, Ոզ ոտքի ելլելով, ըսաւ.

—Բաւական է Ոտքերս թմրեցան։

—Շա՛տ լաւ։

Ոզ, բարեկամին ձեռքէն բռնած, ճամբան չարունակեց։

Ամբողջ օրը, Սիպուլօ ջղագրգիռ զուարթութեան մը մատնուած, կը չարակարտէր. երբեմն ալ բերանը չէր բանար՝ արտասովոր մտազբաղութիւններու մէջ թաղուած։

Ոզ-Լիզօն անտառին խորը կատարած պտոյտն գոհ, իր ընկերը դիտելու երեւոյթ չունէր։

—Այս տարի ճպուռներ եկած են այս կողմերը. միթէ չե՞ս գիտեր։

—Իրաւ որ չտեսայ գանոնք, այսինքն այն թռչուններ որոնք ճպուռ կը կոչուին հիւսիսակողմը... պայմանաւ որ մարթան չըլլան անոնք...

—Մարիկ ըրէ՛, աւաթիկ ճպուռ մը որ պուրակին մէջ կ'երգէ... Անտառը պայծառ է և արեգակը մինչեւ հոս կը թափանցէ. ատկէ աւելին պէտք չկայ՝ ուրախութեամբ տոգորելու համար ճպուռը... Լիզօն, ճպուռը չատ երջանիկ է, այնպէս չէ՞... Երբեմն մարդ կ'ուզէ առանսունները պէս ըլլալ, սա նկատումով թէ անոնք չեն խորհիր... բայց սխալ է այդ կարծիքը. անասունները կը խորհին, կ'երազեն, կը տառապին և երջանիկ են իրենց հասկցած կերպով, որքան մենք... Ջարմանալի չէ՞ միթէ, ըսաւ յանկարծ։

—Ինչ բան զարմանալի կը գտնես։

—Ճպուռները բարեբաստիկ դէրան մը կը համարուին, երբ օրուան մէջ ո և է ժամուն կ'երգեն, լուսնկային ամուսն տաւարերգիրդ օրը... և երբ ամպ չկայ կապոյտ երկինքին մէջ... Առոնցմէ և ո՛չ մէկը կը պակսի, և սակայն երջանիկ չենք... Դուն երջանիկ չես՝ գլխուդ եկած դժբախտութիւններուդ պատճառաւ, և ես՝ քեզի համար, քանի որ տիրուհեամբ համակուած ես։

—Թերեւս աւելի ետքը պիտի իրա-

—Ի՞նչ ըսաւ Թռչունը։

—Սա ըսաւ թէ ամենուականին հիգ կինը չուն մը և կատու մը ծնած չէր, այլ աղջիկ մը ու մանչ մը, երկուքն ալ աղաւորիկ, արեգակնատիպ օրուան մը արշալոյսին պէս, որոնք պառաւ կնոջ կողմէ ծով նետել տրուած էին... Մինչ ամենուականը չէր ուզեր հաւատալ ընծայել, Թռչունը յարնց. «Ինչպէս որ ճչմարիտ է ջուրին պարելը և վարդին երգելը, նոյնպէս ճշմարիտ է քիչ մը առաջ ըսածս... և այդ երկու տղաքն են անոնք զորս ձեր առջև կը տեսնէք հիմա...»

—Ցետոյ ի՞նչ եղաւ։

—Ամենուականը արտասուաթոին համբուրեց տղաքը և իր քով վերահաստատեց զանոնք։ Եւ որովհետև այդքան ոճիրներ անպատիժ չէին կրնար մնալ, պառաւ կինը նետեցին եռացած ջուրի մէջ...

—Այո՛, իմ վիճակիս և պահմած աւանդավէպիդ տղոց վիճակին միջև նմանութիւն կայ, բաւ Ոզ-Լիզօն։ Բայց դիմիկ ձայնով վարդ չեմ ճանչնար, և ո՛չ ալ պարող ջուր... Վաժի անտառներուն մէջ քարի պարիկներ չկան, որպես զի գան իմծի ցոյց տան ճչմարտութիւնը յայտնող Թռչունը...

— Թերեւս, Լիզօն... Եթէ ազէկ փնտռէ մարդ, այսօր իսկ կրնայ գտնել կախարդներ ու պարիկներ... Միայն թէ

ներ, որոնք ոչ միայն ոչ մի օգուտ չեն տալիս, այլ ընդհակառակն, ամենայն կողմից վնասում են ժողովրդի տնտեսական բարեկեցությանը։ Ինչպես հայտնի է, ամենամեծ վնասը, որ կրում է ժողովուրդը, այդ ներքին մաքսերից է։ Ներքին մաքսերը ոչ միայն խանգարում են ապրանքների ազատ շրջանառությանը, այլև ստիպում են ժողովրդին վճարել ապրանքների համար ավելի թանկ գին, քան նրանք իրականում արժեն։ Ներքին մաքսերի վնասակարությունը ամենից ավելի զգացվում է Ռուսաստանում, որտեղ նրանք ամենաբազմազան ձևերով են գոյություն ունեցել։ Ռուսաստանում ներքին մաքսերի ամենավնասակար ձևերից մեկը ներկայացնում է ներքին սահմանների վրա գտնվող մաքսատները։ Այդ մաքսատների միջոցով կառավարությունը հավաքում է ներքին մաքսերի մի մասը։ Ներքին մաքսերի մյուս մասը հավաքվում է ներքին ապրանքների վրա դրված հարկերից։ Ներքին մաքսերի ամենավնասակար ձևերից մեկը ներկայացնում է ներքին սահմանների վրա գտնվող մաքսատները։ Այդ մաքսատների միջոցով կառավարությունը հավաքում է ներքին մաքսերի մի մասը։ Ներքին մաքսերի մյուս մասը հավաքվում է ներքին ապրանքների վրա դրված հարկերից։

ԿՅԱՆՔԻ ԵՎ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԱՆԴԵՍ

Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒՄ Է ՀԵՏԵՎՅԱԼ ԱՄՍԱԳԻՐ

,,ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

Ամսագիրը կհրատարակվի տասնօրյա պարբերականությամբ, ամեն տարի 24 տետրակ, որոնք կկազմեն 2 հատորներ։ Ամսագրի ծրագրի մասին մանրամասն կհայտնենք հետագայում։

Բաժանորդագինը տարեկան 5 ռուբլի։ Կարելի է բաժանորդագրվել հետևյալ հասցեով՝ Թիֆլիս, Ա. Մարտիրոսյանի գրավաճառանոցը, Ալեքսանդրովյան պողոտա, տուն Ա. Ալիխանյանի։

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԱԾ Է

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ

ՀՈՒՇԱՏԵՏՐ

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԱԾ Է

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

ՆՈՐ ԿՅԱՆՔԻ ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ — Հետևյալ հարցերի շուրջ. Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ժողովուրդը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բանվորությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի գյուղացիությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ազգությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ինտելիգենցիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բուրժուազիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ռազմական կուսակցությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի կառավարությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ցարը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ռազմական կուսակցությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի կառավարությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ցարը։

Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ — Հետևյալ հարցերի շուրջ. Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ժողովուրդը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բանվորությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի գյուղացիությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ազգությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ինտելիգենցիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բուրժուազիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ռազմական կուսակցությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի կառավարությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ցարը։

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԱԾ Է

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒՄ Է ՀԵՏԵՎՅԱԼ ԱՄՍԱԳԻՐ

,,ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

Ամսագիրը կհրատարակվի տասնօրյա պարբերականությամբ, ամեն տարի 24 տետրակ, որոնք կկազմեն 2 հատորներ։ Ամսագրի ծրագրի մասին մանրամասն կհայտնենք հետագայում։

Բաժանորդագինը տարեկան 5 ռուբլի։ Կարելի է բաժանորդագրվել հետևյալ հասցեով՝ Թիֆլիս, Ա. Մարտիրոսյանի գրավաճառանոցը, Ալեքսանդրովյան պողոտա, տուն Ա. Ալիխանյանի։

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎԱԾ Է

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆԻ

ԵՎ ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԳՐԱՎԱՃԱՌՆԱՅՈՒՄ

Ա. ԲԱՐԱՄԵԱՆԻ ԵՎ Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԻ

ՆՈՐ ԿՅԱՆՔԻ ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ — Հետևյալ հարցերի շուրջ. Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ժողովուրդը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բանվորությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի գյուղացիությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ազգությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ինտելիգենցիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բուրժուազիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ռազմական կուսակցությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի կառավարությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ցարը։

Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ — Հետևյալ հարցերի շուրջ. Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ժողովուրդը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բանվորությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի գյուղացիությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ազգությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ինտելիգենցիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի բուրժուազիան։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ռազմական կուսակցությունները։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի կառավարությունը։ Ի՞նչ է ուզում Ռուսաստանի ցարը։

«ՄՇԱԿ»-Ի ՀԱՏՈՒԿ ԹՈՂԹԱԿԱՆ (69)

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ՎԱՀԱԳՆԻ ՀԱՅԿԱԶՅԱՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՅՈՑ

ՄԱՍ ՎԵՑԵՐՈՐԴ

ՎԱՀԱԳՆԻ ՎԱՀԱԳՅԱՆ

ՀԱՅԿԱԶՅԱՆ ՎԱՀԱԳՆԻ